

РЕШЕНИЕ №12452

София, 08.10.2020

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на тридесети септември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСЕН ВАСИЛЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СИБИЛА СИМЕОНОВА

АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ

при секретар М.С. и с участието на прокурора Ивайло Медаров изслуша докладваното от съдията АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ по адм. дело №6487/2020.

Производство по чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на А.Юсуф от [населено място], [община], подадена от пълномощник адв. Д.Х., срещу решение №56/06.03.2020г., постановено по адм. дело №447/2019г. по описа на Административен съд гр. Кърджали, с което е отхвърлена жалбата му против Решение №РС-139-16-005 от 23.01.2019г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/.

В жалбата се поддържат оплаквания за необоснованост и неправилност на контролираното решение поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила – касационни основания по чл.209, т.3 от АПК. Претендират се разноси.

Ответната страна – Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество взема становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на разноси.

Представителят на Върховна административна прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Предлага решението на Административния съд да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира касационната жалба за подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в срока по чл.211, ал.1 АПК, при отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и наличие на всички положителни процесуални предпоставки по възникване и упражняване правото на касационно оспорван, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, на основанията посочени в нея, както и след проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, съгл. чл.218, ал.2 АПК, същата е неоснователна.

При постановяване на контролираното решение не е допуснато нарушение на материалноправните разпоредби на закона или съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като същото се явява обосновано, правилно и законосъобразно.

За да отхвърли жалбата, административният съд е приел от фактическа страна, че производството пред Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество е образувано по сигнал, съдържащ твърдения за използване на заеманото от жалбодателя служебно положение, за лична изгода. Във връзка с подадения сигнал, Комисията установила, че в периода 06.01.2012г. – 10.11.2015г., същият е изпълнявал длъжността „кметски наместник” в с. Г.Д., а от 10.11.2015г. – кмет на кметство – с. К. След справка в Регистър БУЛСТАТ е било установено, също така, че касаторът е регистриран като земеделски производител, считано от 21.03.2015 година.

Установено е по делото, че на 10.03.2015г., жалбодателят, в качеството на собственик на животновъден обект, е подал до кмета на община М., заявление по чл.35и, ал.5 от ЗСПЗЗ, както и декларация по чл.37и, ал.1 ЗСПЗЗ, за липса на задължения.

На основание чл.37и, ал.6 ЗСПЗЗ, кметът на община М. е назначил комисия за разпределението на пасищата, мерите и ливадите между земеделските стопани, с регистрирани пасищни животни, като в същата е било предвидено в състава на комисията да се включи и кметът/кметският наместник на съответното населено място. Предвидено е било също, комисията да състави протоколи за окончателно разпределяне на имотите и да ги обяви по землища, съгласно чл.37и, ал.8 от ЗСПЗЗ.

По делото е приложен и Протокол за разпределение на имотите с начин на трайно ползване - ливади, мери и пасища в землището на с. Г.Д. като в протокола фигурира и жалбоподателят с 0.3 животински единици, комуто са разпределени четири земеделски имота - ливади, с обща площ 6.1 дка. Протоколът е подписан от членовете на комисията, сред които и самият касатор.

Така, въз основа на така събраните доказателства е постановено и Решение №РС-139-16-005 от 23.01.2019г. на КПУКИ, с което, на основание чл.27, ал.2 от ЗПУКИ /отм./, във вр. с чл.7, т.2 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и във вр. с §3, т.3 и 5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ, е установен конфликт на интереси по отношение на касатора – кметски наместник на кметство – с. Г.Д. в периода 06.01.2012г. - 09.11.2015г., за това, че като лице, заемало публична длъжност по чл.3, т.25 от ЗПУКИ /отм./, на 26.03.2015г. е подписал протокол за разпределение на имоти с НТП – ливади, мери и пасища в землището на същото село в свой частен интерес, в нарушение на чл.8 от ЗПУКИ /отм./, като с решението е установено и неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ от жалбодателя за горните обстоятелства, в нарушение на чл.16, ал.1 от ЗПУКИ /отм./. В решението са обсъдени доказателствата, събрани в хода на административното производство, приложимата процедура, както и извършените в тази връзка процесуални действия.

От правна страна съдът е приел, че Решение №РС-139-16-005 от 23.01.2019г. на КПКОНПИ е постановено от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма. Същото съдържа

фактически и правни основания, както и мотиви за неоснователност на възраженията на оспорващия. Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, обуславящи извод за незаконосъобразност на акта. Оспореният акт е и материално законосъобразен, тъй като безспорно са налице констатираните и цитирани по-горе нарушения на ЗПУКИ /отм./, правилно са посочени разпоредбите на основание на които административният орган е квалифицирал установените деяния като конфликт на интереси.

При постановяване на решението съдът е обсъдил подробно правни релевантните за спора факти, стриктно е спазил задължението си да отговори на всяко едно от възраженията на жалбоподателя и е направил обоснован извод за законосъобразност на обжалвания административен акт.

Решението на Административния съд е правилно.

Първоинстанционният съд е изпълнил дадените при предходното гледане на делото от ВАС указания /с решение №16722/19г. по адм. д. №9239/19г., VI отд./, като е установил и подробно обсъдил релевантните за случая факти и обстоятелства и в съответствие със събраните по делото писмени доказателства е формирал съответните на тях законосъобразни правни изводи. Основните възражения и доводи на касатора са свързани с протокола от 23.01.2019г. на КПКОНПИ, както и с нарушението на двумесечния срок по чл.27 /1/ от ЗПУКИ /отм./, като същите са несъстоятелни. Според подателя на касационната жалба, от съдържанието на обжалвания административен акт със същата дата /23.01.2019г./ не може да се направи извода, че той се основава на него, както и че протокола не съдържа необходимите реквизити поради липса на подписи на членовете на Комисията, вкл. съдържа такъв на зам. председателя на КПКОНПИ с посочена под него Заповед от 28.06.2019г. Действително в обжалваното решение не е цитиран въпросния протокол, но липсва законово задължение това да бъде сторено, като и предходните два протокола не са посочени като основание за издаването на акта. Предоставеният по адм. дело №9239/19г. пред ВАС е препис-извлечение, което обосновава липсата на подписи на членовете на Комисията, съответно – подписа на ЗА Председател и различната по-късна дата, на която евентуално е бил изготвен представения и приет като доказателство по делото писмен документ /препис/. След връщане на същото и при повторното му разглеждане /като адм. д. №447/19г. по описа на АС Кърджали/ касаторът не е оспорил истинността на протокола, вкл. в с.з., проведено на 11.02.2020г. Неоснователни са и останалите му възражения, свързани с изтичането на преклузивния според него двумесечен срок по чл.27 /1/ от ЗПУКИ /отм./. Правилно съдът е отбелязал, че след влизане в сила и при прилагането на АПК не е загубила действие изложената в т.8 от Постановление №4/76г. по гр. дело №3/76г. на Пленума на ВС съд. практика за инструктивния характер на срока и непреклюдиранията възможност административният орган да се произнесе по искането и след неговото изтичане. Същественото в случая е, че правото на защита на лицето, спрямо което е започнало и се е развило производството не е било ограничено или препятствано по какъвто и да е начин, след като са му били предоставени всички законови възможности да организира и реализира защитата си, което е и сторило. Съдът правилно е приел, че така определените срок е инструктивен, а не преклузивен, като той създава задължение за произнасяне на комисията и е въведен в изпълнение на принципа на чл.11 от АПК – за бързина и процесуална икономия. В случая не са налице пороци, съставляващи отменителни касационни

основания по чл.209 т.3 АПК. В конкретния казус правилно и законосъобразно е обжалваното решение на КПКОНПИ, с което е приключило производството. Същото е в съответствие с материалноправните разпоредби на ЗПУКИ /отм./ - чл.8 и чл.12 т.4, съобразно целта на закона и при недопускане на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Споделят се изцяло и изводите на първоинстанционния съд, подробно изложени по повод на многобройните възражения на касатора, поради което същите не следва да бъдат повтаряни от настоящата инстанция на основание чл.221, ал.2, предл. второ от АПК.

Атакуваният съдебен акт се основава на правилна преценка на събраните доказателства, издаден е в съответствие с приложимите за казуса материалноправни разпоредби, като е постановен при стриктно спазване на съдопроизводствените правила. Не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени такива. При постановяването на същия са взети предвид относимите за спора обстоятелства и факти и изразените от страните становища по тях, и е отговорено на всички относимиинвокирани възражения.

Първоинстанционният съд е обсъдил всички относими за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е анализирал всички релевантни факти от значение за спорното право, като е направил верни изводи, които се споделят от касационната инстанция. Решението е постановено в съответствие с точното тълкуване и прилагане на материалния закон и като законосъобразно и обосновано следва да бъде оставено в сила.

Като съобрази изхода на спора пред настоящата инстанция и на основание чл.143 ал.1 от АПК, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното, на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Върховният административен съд - шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №56/06.03.2020г., постановено по адм. дело №447/2019г. по описа на Административен съд гр. Кърджали.

ОСЪЖДА А.Юсуф от [населено място], [община] да заплати на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество сумата от 100 (сто) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.